

DIMITROV NIKOLETA

Nem

Ez a vers kicsit rólad szól.
Kicsit rólam.
Ezt a verset én írom.
Rólad. Belőlem.
Néha azt érzem, le kéne dobni a tollat a másodikról.
Ne tudjam folytatni.
Ne tudjam megírni.
Legyen kifogás.
Azon gondolkodom, ha más írná ezt a verset,
komolyabban vennéd-e?
Komolyan vennéd-e?
Komolyan vennéd-e, ha azt írnám, hogy

Meg nem született

Ma kint hagyom éjszakára a ruhákat,
így a nap nem szívja színüket.
Őket már úgysem simogatja semmi,
a szelet se érdekli már.
Rugdálózók lógnak. Valaki a fejét csóválja fent.
Jönnek a felhők és beborul az ég.

Vörös

Már mi is tudjuk,
hogy az emlékek nem ölnek meg.
Komfortzónából komfortzónába mászunk.
Pedig lehetnénk akár kötél táncosok is!
Az emberek a csodánkra járnának.
Hihetetlen! – mondanák.
De mi tudnánk, hogy ez a leghihetőbb, amit tehetünk.
Hiába mondom, hogy én nem lakom itt,
csak tartózkodom. Be vagyok fogadva.
Nekem kellene indulnom, de te mész el.
Kilométerek távlatában öregsünk.
És a vörösbor pont úgy fogy el ott is,
mint itt.